

קירילו קוז'מיאק

אוקראינה

בימים הרחוקים חי בעיר קייב דוכס אחד, ובקרבת קייב גר דרקון. כל שנה שלחו תושבי קייב לדרקון במתנה בחור צעיר או בחורה. הגיעה פעם תורה של בת הדוכס עצמו. ואין מה לעשות, נתנו האזרחים, היה צריך גם הדוכס לתת. והדוכס שלח את בתו לדרקון. הבת הזו הייתה יפהפיה, שיש מעט כאלה. והדרקון התאהב בה. היא התחילה להחניף לו ושאלה "נכון שאין בעולם איש כזה שיכול לגבור עליך?"

"יש" ענה הדרקון "חי בורסקי אחד כזה בקייב, גר מעל הנהר דניפר. כשהוא מדליק אש בביתו, העשן מתרומם עד השמיים. וכשיצא להשרות שלחים במי דניפר, הוא סוחב לא שלח אחד אלא תריסר ביחד. כשהוא מוציא אותם רטובים, אני מנסה

להחזיק בהם ובודק, יוציא או לאו? ולו לא איכפת. כשמחזיק אותם, נושא אותם ואותי

אחריו, עד שמוציא הכל לחוף. רק ממנו אני מפחד."

בת הדוכס התחילה לחשוב איך לשלוח הודעה הביתה, איך לספר זאת לאבא? ולא היה לה אף אחד שניתן אתו לשלוח, רק יונה אחת שהיא גידלה אותה עוד כשחיה בקייב.

חשבה, חשבה, ובסוף כתבה לאבא "הנה כך, אבא, יש בקייב אדם בשם קירילו, הוא

במקצוע בורסקי. בקש אותו בעזרת זקני העיר, האם יסכים להלחם עם הדרקון, האם ישחרר אותי, מסכנה, מכאן, מהשבי! בקש

אותו במילים, במתנות, ובזהירות, שלא
יעליבו אותו במילה קשה כלשהי!"

כך כתבה ושמה את
הפתק תחת כנף
היונה, חיזקה אותו
ושחררה את היונה
דרך החלון. היונה
התרוממה לעננים
ועפה הביתה.
ילדי הדוכס בדיוק
אז שיחקו בחצר.
"אבא, אבא" אמרו
"ראה את היונה,
אולי היא באה
מהאחות שלנו?"
הדוכס שמח תחילה
ואחר כך התעצב.
"כבר אבדתי את
הילדה שלי ואין מה

לעשות." הוא חיבק את היונה לחזה והנה
הרגיש בפתק שתחת הכנף. לקח את הפתק

וקרא מה כתבה לו הבת. ואז קרא אליו את
זקני העיר קייב.

"האם ישנו בקייב אדם שקוראים לו קירילו
הברסקי?"

"יש, יש. הוא חי על חוף דניפר."

"ואיך לפנות אליו, כדי שיקשיב ולא יעלב?"

זקני העיר התייעצו ושלחו אליו את הזקנים
ביותר. אלה באו לבקתה של קירילו, פתחו
בשקט את הדלת ונבהלו. רואים-הבורסקי
יושב על הארץ עם גבו אליהם, ומעבד- מועך
בידיו תריסר שלחים. רואים רק איך הזקן
הלבן הגדול שלו מתנדנד!

ואז התעטש אחד הבאים "טשי!"

הזדעדע הבורסקי, קפץ במקומו ותריסר

שלחים "פרר.." התפקעו. הוא הסתובב

אליהם בכעס והם השתחוו לו.

"הנה כך וכך, שלח אותנו הדוכס עם בקשה.."

והוא לא מסתכל ולא מקשיב. התרגז כי

תריסר שלחים נקרעו בגללם.

והם שוב התחילו לבקש אותו, לפייס אותו.

הנה צרה! ביקשו, ביקשו, ובסוף הלכו

רעדה. אם הדרקון מצליח ונושך בקירילו
בשיניו, נשארת לו חתיכת זפת בלוע. רק
ינסה לתפוס אותו בצפורניים וכבר מחזיק
בחופן פשתן.
וקירילו מכה בו באלה, עד שאדמה מצלצלת.

בראשים שמוטים.
מה לעשות? דאג הדוכס, דאגו זקני העיר.
"ואולי לשלוח צעירים יותר?"
שלחו צעירים יותר, אך גם אלה לא השיגו
דבר. הבורסקי שותק כאילו לא מדברים אליו
בכלל. כל כך התרגז בגלל השלחים.
הדוכס חשב, ובסוף שלח אליו ילדים קטנים.
הם באו והתחילו לבקש, כרעו ברכיים, ובכו
כל כך שהבוסקי לא יכול היה לסבול ובעצמו
התחיל לבכות.
"טוב! בשבילכם אעשה זאת!"
והלך אל הדוכס.
"תנו לי" אמר "שתים-עשרה חביות זפת ועוד
שנים-עשר קרונות פשתן!"
הוא התעטף בפשתן, מרח את הכל היטב
בזפת, לקח ליד אלה גדולה כזו ששקלה,
אולי, עשרה פוד, והלך אל הדרקון.
והדרקון אומר "מה זה, קירילו, באת
להתמודד אתי או להתחבר אלי?"
"איך נתחבר? באתי להלחם בך!"
והם התחילו להלחם זה בזה, עד שהאדמה

והדרקון יורק אש, אבל אז נעשה לו חם. הוא
רץ לדניפר כדי לשתות ולהתקרר במים,
ובינתיים קירילו שוב מתעטף בפשתן
ומתמרח בזפת.

וכשהמפלץ יוצא מהמים ורץ אל הבורסקי,
קירילו מכה לו "בוך!" באלה, עד שאבק
מתרומם בענן ורואים זיקים. קירילו חישל את
הדרקון כמו נפח את להב המחרשה. והדרקון
נושם כבדות, מתעלף, נחנק המפלץ המקולל,
והאדמה חורקת תחת רגליו.

האנשים עומדים בהר, מחכים לראות איך
יקרו הדברים. והדרקון נופל "בוך!" עד
שהאדמה רועדת!

התחיל העם לנפנף בידיים "הידד קירילו!
הידד בורסקי!"

מאז המקום בקייב, שבו חי קירילו, נקרא
"קוז'מיאק" זה 'בורסקי' באוקראינית.